

Det var en Byrde, som vi havde anseet os for altfor svage til at løfte, og som vi derfor vilde lade ligge; men nu toge vi paany Spørgsmaalet under Overveelse og fandt, at de fremfattede Paaastande vare rigtige, og at Spørgsmaalet burde klares. Der er saaledes intet Brud skeet paa Tro og Love. Jeg skal ikke gaae nærmere ind paa Udvalgets Forhandlinger, da de jo ikke foreligge skriftlig eller trykte, og der jo saaledes kan være meget forskjellige Opfattelser af, hvad der er talt, men jeg skal kun henvisse til de Ord, som den ærede næstforegaaende Taler oplæste af Udvalgets Betænkning. Derved fandt jeg det afgjort, at efter Forordningen af 1792 var Spørgsmaalet klart, men Betænkkeligheden opstod hos mig ved, at jeg hørte disse Fortolkninger ved 2den Behandling, og derfor har jeg i Mellemtiden tilligemed et andet Medlem stillet Forslag.

Indenrigsministeren: Efter den Udstrækning, den her førte Forhandling har faaet, troer jeg, at det ærede Thing vil være mig erkjendelig for, at jeg fattet mig i den størst mulige Korthed. Jeg skal derfor nøies med, ligesoverfor den ærede 3die Landsihingsmand for 1ste Kreds (Brock), at udtale, at jeg aldeles ikke kan erkjende Rigtigheden af den Ansøelse, som han fremsatte om Forstaaelsen af § 11 i Forordningen af 15de Juni 1792. Han indrømmede jo ogsaa selv, at han ikke ventede, at man i Allmindelighed vilde være af hans Ansøelse, og at han ikke var useilbar. Jeg betragter § 11 i Forordningen af 1792 og dens Indhold fuldstændig paa samme Maade som det ærede 10de Kongevalgte Medlem (Rosenørn-Teilmann), og jeg troer, at jeg, idet jeg gør det, staaer paa samme Standpunkt som tidligere Indenrigsministre. Den ærede 3die Landsihingsmand for 1ste Kreds (Brock) sagde vel, at en Indenrigsminister i 1857 havde været af en anden Mening; men jeg troer, at man i Virkeligheden ikke kan gaae videre end til at sige, at den omtalte Indenrigsminister i 1857 havde nogen Tvivl om, hvorledes den nævnte Paragraph i Forordningen af 1792 skulde forståes og derfor undergav Spørgsmaalet derom Domstolens

Kjendelse. Da Overrettens Dom var faldet i 1859, saa acquiescerede Indenrigsministeren ved Dommen, og deri laa jo en Erkjendelse af, at Indenrigsministeren betragtede Paragraphen paa samme Maade, som jeg betragter den. Naar vi gaae lidt længere tilbage i Tiden, vil man ogsaa kunne finde, at man har betragtet § 11 i Forordningen af 1792 paa samme Maade. Jeg skal saaledes navnlig henvisse til Cancelliskrivelse til Rentekammeret af 6te December 1828, der angik det Spørgsmaal, hvorvidt et Document, der var udfædt i Anledning af en Gaards Udskifning, skulde ansees som et Skjøde eller kun som en Veiecontract. I den nævnte Skrivelse udtalte Cancelliet: at „Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 viser, at en Bondeggaard i visse Tilfælde kan bortforpagtes ikke blot paa tvende eller flere Personers Livstid, men ogsaa paa et bestemt Aaremaal, der ei er indskrænket ved noget vist Maximum, men kun ikke maa være kortere end 50 Aar, ligesom det sig ved Forordningen tillades Forpagteren eller hans Arvinger at overdrage deres Ret til Andre, forsaavidt den med Eieren indgaaede Contract maatte hjemle Saadant.“ Dette er altsaa en Ansøelse fra 1828. Der er, som sagt, synes det mig, Meget, der taler for Rigtigheden af samme, og den er bleven fastholdt af Regjeringerne gennem Tidernes Verden. (Brock: 1857!) Ja, i 1857 opstod der vel en Tvivl hos en Indenrigsminister, men den blev løst ved Overrettens Kjendelse. Naar jeg nu staaer paa dette Standpunkt, da vil man kunne forståe, at jeg ikke paa nogen Maade kan tiltræde det Endringsforslag, som er stillet under Nr. 10 af tvende ærede Medlemmer af Udvalget. Jeg har gjentagne Gange udtalt, at det ikke har været Regjeringens Mening at bringe noget som helst Nyt ind i § 11 af Forordningen af 1792 eller paa nogen Maade at ville udbide eller forandre den. Hvad Regjeringen ønsker, det er kun at forhindre en Omgaaen af denne Forordning og navnlig at forhindre, at de deri omhandlede Forpagtninger paa 50 Aar skulle blive til Forpagtninger paa kortere Aaremaal. Da Lovforslaget her var blevet overgivet til et Udvalg, fandt dette, hvad der yderligere idag er blevet fremhævet